

laikraštis, paskirtas ukininkų reikalams,

išeina syki ant mėnesio. Metinė prekė: Maskolijoje, su parsiumtimu uždengtose gromatose, 5 rubl.; Prusuose, su parsiumtimu, — 3 mark.; Amerikoje ir kitur — 4 mark.

Prie kiekvieno numerio laikraščio pridėdame „Priedą“, knygutę su naudingais skaitymais.

Testamentai. 4 Čapas

„Nebėra teisybės ant svieto, Alėnė! Pusę dubos sudas prisudyjo Petru; pusininkais mes likome! Kaip dabar gyvėsim, kaip iš skolų išbrisim?“ — taip skundėsi ukininkas Jonas savo pačiai, sugrįžęs iš apygardės sudo.

Jonas su Petru buvo tikri broliai. Juodviejų tėvelis seniaus buvo turtingas ukininkas; jis, mat, buvo gavęs nuo savo tėvuko vieną dubą, o begyvendams buvo nusipirkęs ir kitą. Tą nupirktą vietą jis dar prie savo gyvos galvos buvo atidavęs vyresniamjam sunui, Petru, o tėviškę mirdams pavedė jaunesniamjam — Jonui. Tėvelis padarė taip gražiai, tartum gražiaus nebereikia. Bet ne taip mislyjo Petras.

Petrui nepatiko, kad tėvelis paskyrė tėviškę ne jam, vyresniamjam sunui, bet Jonui. Čia vėl nežinoma kas pamokino jį atimti nuo Jono visą dubą. Prasidėjo byla (prova). Bylinėjos broliai kelerius metus; ir vienas ir kitas išmokėjo daug pinigų advokatams ir sudams, ir abudu įlindo į skolas; Petras, galima sakyti, tiesiog, paskendo skolose, nes ėmė pinigus nuo žydų už žydiškas palukanas. Ant galo, kaip matėme, laimėjo Petras. Bet kas iš to! Visa pusantros dubos nuvėjo ant išmokėjimo skolų, ir jis su visa savo šeima turėjo ubagais išeiti. Ir Jonui sunkiai atsiėjo: pasilikęs ant pusės dubos jis vos spėja skolininkams palukanas mokėti.

Tokio liudno galo susilaukė suns turtingo ukininko! Kas-gi už tai kaltas! Žinoma, Petras ir jo godumas. Berods, bet vis ne viens Petras čia kaltas. Ar-gi

butų taip atsitikę, kad Petro ir Jono tėvelis butų žinojęs įstatymus ir pagal įstatymus butų užrašęs vaikams dalis? Jų tada sudas nebutų atmainęs jo paskyrimo, ir Petras nė nebutų pradėjęs bylos.

Tai-gi išeina, kad skiriant dalis, reikia žinoti apie tai Maskolių įstatymus. Šeip mes ne tik kad kenčiam jau ir taip daug neteisybių nuo Maskolių valdžios, bet patys sau ant kiekvieno žingsnio visai nereikalingai darome painius. Tai gal bus neprošali, jei tuo tarpu neminiant smulkmenų, apsakysiu, kaip reikia testamentas rašyti. Tik turiu paaiškinti, kad čia pirma kalbėsiu apie įstatymus pačios Maskolijos; tokiu būdu iš šių žinių labiausiai galės pasinaudoti tie lietuviai, kurie gyvena Vilniaus, Kauno ir Gardino gubernijose. Pirmučiausiai atsakysiu ant klausymo:

Kas gal, kas turi tiesą testamentą daryti?

Testamentą daryti tur tiesą žmonės pilno proto ir tvirtos atminties; todėl neturi nėkokios vertės testamentai bepročių ir netekusių proto, jei tie testamentai sustatyti tada, kada jų sustatytojai buvo jau išėję iš proto. Prie bepročių įstatymai priskiria ir tuos žmones, kurie patys pasidaro sau galą kaip antai: pasipjauna pasikaria, nusišauna, ir tt. Tokių žmonių testamentai sudams užginta patvirtinti.

Bet neužtenka turėti tvirtą atmintį ir sveiką protą žmogui, darančiam testamentą, idant testamentas butų tikras; reikia, kad tas žmogus turėtų valią pavesti svetimiems savo turtą. Per tai neturi vertės testamentai nepilnamečių, tai yra, nepabaigusiu dvidešimts pirmų metų amžiaus. Taip-pat netikri testamentai nė tų žmonių, nuo

kurių už jų kaltes sudas atima visas tiesas; o visas tiesas sudas atima nuo žmogaus tada, kada apsudyja jį ant smerties, arba į katorgą, tai yra ant priverstinių darbų arba į Siberiją ant apsigyvenimo. Šių žmonių testamentai, sustatyti jau po apreiškimui jiems sudo nusprendimo, eina pernieką. Ant galo negali daryti testamentu nė tokie žmonės, kuriuos atiduoda, po globa arba apieka už jų skolas; tik tą turtą, kurs pasilieka jiems po išmokėjimo skolų, jie gali skirstyti po savęs testamente. — Dabar antras klausymas:

Koki turtą galima skirstyti po savęs testamente?

Istatymai dalina visus turtus į dvi dali. Turtas gali būti visokis, kaip: žemė, ežeras, miškas, namai; visų tokių daiktų negalima pajudinti iš vietos; todėl jie vadinasi *nepajudinamu turtu*. Turtas gal būti ir toks, kaip: ratai, gyvuliai, knygos; juos galima perkelti iš vienos vietos į kitą; per tai toki turtą vadina *pajudinamu turtu*.

Kiekvienas žmogus, turįs pajudinamą turtą, gali skirstyti jį po savęs testamente, kam tik panorėtų. O ką apie nepajudinamą turtą, tai įstatymai dalina jį vėl į dvi dali: vieną dalį vadina *giminės turtu*, kitą *igyto turtu*.

Giminės turtas tai toks nepajudinamas turtas, kurį mes gauname nuo savo giminiečių trejopu keliu: viena, čia priskaitomas toks turtas, kurs pasilieka pagal įstatymus vaikams po jų tėvų galvos arba ir numirus kitiems giminiečiams; antra, ir toks turtas, kurį kas nors pats įgijo, sakykim, nusipirko arba dovanoms gavo, ir, mirdams, užrašė testamente tokiam giminiečiui, kurs ir be to užrašymo, pagal įstatymus, būtų jį gavęs; trečia, tai bus turtas nupirktas nuo giminiečių, kuriems vienok tas turtas pateko pagal įstatymus, numirus jų giminiečiams.

Visoki kiti nepajudinamieji turtai, kuriuos mes nusiperkame, tik ne nuo žmonių viršuje minėtų, gauname dovanai arba kitokiu būdu įgyjame, vadinasi *igyto turtu*.

Igytas nepajudinamas turtas galima skirti po savęs jeib kam, teip-pat kaip ir visoki pajudinamą turtą. O giminės turto negalima užrašyti jeib kam, aplenkiant arčiausius palikius arba pasekėjus, tai yra, aplenkiant tuos žmones, kuriems tas turtas turi tekti pagal įstatymus. Ar skirsi kam, ar ne, vistiek giminės turtą gali atimti velionio (nabašninko) palikiai pagal įstatymus, kaipo tai: vaikai — tėvo palaikas, arba, nėsant vaikų, arčiausieji giminiečiai; prie to palikių kiekvienas gali gauti tokią dalį, kokia jam išpuola pagal įstatymus,

teip antai: duktė gauna keturoliką dalį, pati — septintą dalį; teip-pat, numirus pačiai, jos vyras gauna septintą dalį iš pačios, teip vadinamo giminės turto; o likusią turtą sunūs dalinasi tarp savęs į lygias dalis. — Trečias klausymas:

Kaip testamentas reikia daryti?

Testamentas padarytas žodžiais neturi nėkokios vertės; sudai užtvirtina tik testamentus padirbtus ant rašto. Rašytas testamentas esti dvejopas: 1) padarytas pas notarijų arba rejentą ir 2) parašytas namieje. Namų testamentas turi tokią pat galybę, tokią pat vertę, kaip ir padarytas pas notarijų, tik jis pigiaus ir lengviaus padaromas.

Pirmučiausiai primisiu, kad naminis testamentas galima rašyti ir lietuviškai.

Istatymuose apie šią dalyką teip pasakyta: Augščiausiu paliepiu 24. Gegužės 1841 metų apskelbta prisakyti vietinėms vyresnybėms Vakarinių Gubernijų, idant tos vyresnybės, neužgindamos savo gubernijų gyventojams rašyti naminius testamentus tokioj kalboj, kokia jiems geriau patinka, priimtų tokius testamentus, nors jie ir ne rusiškoj kalboje būtų parašyti, užtvirtinti pagal visotinus įstatymus.

Kadan-gi šitas „augščiausiasis“ paliepimas iki šio laiko neišbrauktas iš įstatymų knygos, tai reikia suprasti, kad jis tebeturi galybę ir šiandien.

Naminis testamentas galima rašyti ant paprasto popieriaus, visokios formos ir didumo, neišskiriant nė pačtos (gromatinio) popieriaus; tik tas popierius tur būti pilnas lapas arba lapelis, sulenkintas per pusę; testamentai, rašyti ant lapo dalių arba ant gabalėlio popieriaus, neturi vertės.

Visą testamentą gali rašyti savo ranka pats paliktojas turto. Žinoma, pabaigoj jis turi pasirašyti, tai yra, parašyti savo vardą, tėvo vardą ir pavardę arba pavardę; labiausiai reikia žiurėti, kad pavardė būtų gerai ir pilnai parašyta.

Ant tokio testamento turi pasirašyti ne mažiau, kaip du liudininku (sviedku). Liudininkų parašas tur būti po paties paliktojo parašu arba ant tos pačios pusės lapo arba ir ant kitos pusės, tik negali būti ant konvento, į kurį paliktojas įdėda testamentą.

Liudininkais prie testamento negali būti: viena, tie žmonės, kuriems ant naudos testamentas daromas; antra, šių žmonių giminiečiai iki antos kartos ir jų artesnieji svainiai, jei testamentas daromas ne ant naudos tikriems palikiams, visai arba tik iš

dalies; trečia, globėjai ir pildytojai testamento, paskirti tame testamente; ketvirta, tie, kurie pagal įstatymus patys neturi tiesos daryti testamentų; penkta, visi tie, kuriems užginta būti liudininkais. Visi kiti žmonės gali būti liudininkais prie testamento.

Liudininkai turi liudyti du dalykus, ką jie pasirašydami turi paženklinti, butent, kad jiems padavė testamentą pasirašyti patsai paliktojas turto, ir, kad jie tame laike patys matė paliktoją ir regėjo jį turint sveiką protą ir tvirtą atmintį. Jei testamente apie šituos dalykus nėra paminėta, tai visas testamentas tankiausiai eina per nieką.

Idant aiškesnis būtų mano pasakojimas, štai paduodu paprastą paveikslą testamento:

Vardan Dievo Tėvo ir Sunaus ir Dvasios Šventos aš, Jonas Povylo sunus Skruzdėla, sodietis Pašnabzdų Valsčiaus, Trakų Pavieto, Vilniaus Gubernijos savo namuose, Driskių sodžiu, 1895 metuose 1. dieną Sausio mėnesio, turėdamas pilną protą ir tvirtą atmintį, parašiau šį testamentą. Mano sunui Antanui paskiriu visą mano dubą Driskių sodžiuje su visomis triobomis gyvuliais ir padarais. Už tai Antanas turi duot mano dukterei Kunigundai penkis šimtus rublių dalios. Mano pačiai Mortai Antanas tur duoti iki mirsiant žmonišką išlaikymą ir mokėti jai kas metas po dešimtį rublių. Tai mano paskutinė valia.

Amen.

Jonas, Povylo sunus Skruzdėla.

Šį testamentą padavė pasirašyti patsai paliktojas Skruzdėla, turėdamas pilną protą ir tvirtą atmintį, ką liudyja savo parašu. Ignas Kazimiero sunus Žvirblis.

Tą patį liudyja Mikolas Jurgio sunus Snapas. —

Tai toksai maž-daug turi būti testamentas, jei savo ranka patsai paliktojas rašo testamentą; bet, jei jam prašant, ir pagal jo žodžius kas nors kitas jį parašo, tai tuojau po žodžių „Amen“ turi pasirašyti tas rašytojas. Jei rašytojo parašas būtų kitur padėtas, sudas užtvirtina ir tokį testamentą, bet jei to parašo testamente visai nebūtų, tai jis neturi nėkokios vertės; teisybė, ir šitokią testamentą sudas gal patvirtinti, jeigu jo rašytojas per metus, skaitant nuo dienos mirimo paliktojaus, pats pripažintų sudan ir pripažintų jį.

Po testamento rašytojaus parašu turi pasirašyti paliktojas, bet jau pilniaus negu pirma, pavyzdžiui imant šiteip: „Jonas, Povylo sunus, Skruzdėla sodietis Driskių

sodžiaus, Pašnabzdų Valsčiaus, Trakų Pavieto, Vilniaus Gubernijos.“

Po paliktojaus parašu šitokiame testamente pasirašo jau nebe du, bet mažiau: siai trys liudininkai; dviejų liudininkų tokiam testamentui užtenka tik tada, jei tarp jų būtų dvasiškas tėvas paliktojaus, sakysiu, parapijos kunigas.

Ant galo gal teip pasitaikyti, kad paliktojas ne tik testamento parašyti, bet nemoka arba negal nė pasirašyti. Tada, jam prašant, už jį gal pasirašyti kas nors kits; tik šituo pasirašytoju negal būti tie žmonės, kuriems yra užginta būti liudininkais prie testamento; beto, da pasirašytojas tur paženklinti, pasirašydamas už paliktoją, dėlko jis tai daro: ar dėlto, kad paliktojas nemoka rašyt, ar todėl, kad tas sirgdams nebegal pasirašyti.

Galiu dar priminti, kad liudininkams arba pasirašytojams visai nereikia perskaityti testamento; jie gal nė nežinot, kas yra testamente surašyta, bet jie tur liudyti tik tai, kad, kaip augščiau minėta, pats paliktojas, paduodams testamentą, prašė jų pasirašyti, ir, kad jis buvo tame laike sveiko proto ir tvirtos atminties.

Gerai, leiskim, kad testamentas jau parašytas.

Kur-gi jį reikia padėti?

Naminį testamentą paliktojas gal, kaip jam patinka, arba pas savę laikyti, arba duoti kam kitam palaikyti, kaip antai, kunigui, arba atiduoti notariui, teip-pat tik kad tas palaikytų iki paliktojaus mirties. Norėdams, kad nieks nežinotų paskutinės valios, paliktojas gal atiduoti palaikyti testamentą užspaustą arba užpečėtytą su parašu ant konverto: „Tai mano, Jono Povylo sunaus, Skruzdėlos testamentas.

Kaip elgtis su testamente, mirus paliktojui?

Mirus paliktojui, naminį testamentą reikia pristatyti apygardės sudan, kurį iš rusiško vadina „Okružnu sudu“, per metus; tik gyvenantieji svetur, kaip antai Prūsose arba Amerikoje, gali paduot jį sudan per dvejus metus, skaitant nuo dienos, kada paliktojas pasimirė. Kas praleidžia šitą laiką, tų testamentai eina pernieką. Bet jeigu palikys, įrašytas testamente, išrodytų, kad jis praleido patvirtinimui paskirtą laiką ne per savo kaltę, bet dėlto juog jis visai nežinojęs, kad testamentas buvo padarytas, arba dėl kitos priežasties, tokiam sykyje jam pasilieka tiesa jį ieškoti velionio (nabašninko) palikimo per dešimtį metų. skaitant teip-pat nuo dienos paliktojaus mirties.

Patvirtindams testamentą, sudas nežiuri, ar testamentas teisingai padarytas ar ne; sudas neapsvarsto, koks turtas užrašytas palikiams testamente, ar tai giminės turtas, ar įgytas turtas; kitoniškai sakant, sudas neperžiuri, ar paliktojas turėjo tiesą skirti po savęs užrašytą turtą, ar ne; jis peržiuri tik tai, ar testamentas padarytas formalistiškai, tai yra, ar paliktojas, rašydamas jį, buvo pilno proto ir tvirtos atminties, ar jis pasirašė, ar pasirašė liudininkai ir tt. Sudas patvirtina kiekvieną testamentą, jei tik jis formalistiškai padarytas.

Jei pasitaikytų, kad paliktojas paskyrė testamente giminės turtą, ir sudas tokį testamentą patvirtintų, tai nuskriaustieji palikiai gali skustis tam pačiam sudui per dešimtį metų, ir sudas turi pripažinti jiems prigulincius palaikus.

Tokiu būdu testamentas, jau ir sudo patvirtintas, gali būti sulaužytas. Mat, sudas, patvirtindamas testamentą, tvirtina tik tiek, kad tokia ir tokia buvusi valia paliktojaus, bet tuo visai nepripažįsta, kad ta valia yra teisinga.

Vienok štai ką turiu pasakyti. Jei paliktojas naminiame testamente, kaip reikia parašytame, paskirtų įgytą turtą, tai jau nieks nebegali atmainyti tokio testamento; tik žinoma, tą testamentą, numirus paliktojui, reikia paduoti sudui, kad patvirtintų. Paliktojas gali, aplenkdamas savo tikrus vaikus, paskirti įgytą turtą visai svetimiesiems, ir tokia jo valia yra šventa.

Ant galo dar vienas klausymas:

Ar paliktojas gali panaikinti padirbtą testamentą?

Gali kad ir dešimtį testamentų sunaikinti, reikia tik jį perbraukti, arba sudraskyti, arba parašyti naują ir paminėti jame kad senąjį laikytų visai pernieką.

Dabar pažiūrėkim, kaip turėjo pasielgti ans turtingas ukininkas, palikdamas po savęs dvi dubi savo dviem sunam.

Nupirktąją dubą jis turėjo tiesą skirti, kam jis norėjo; bet tėviškė po jo galvos turėjo prigulėti jo abiem vaikam, kiekvienam po pusę. Norint palikti abiem vaikam lygias dalis, reikėjo ukininkui, pagal įstatymus, abi dubi dalinti pusiau, tik suprantama, kad tas paskyrimas būtų juokingas. Taigi pasiliko dar vienas kelias. Pavesdamas nupirktąją dubą sunui Petru, ukininkas turėjo paimti nuo Petro pasirašymą, kad jis priėmęs savo dalį, pripuolančią jam iš tėviškės. Tik tada Petras nebebutų galėjęs prisikabinti prie Jono.

Pridursiu dar, kad sodiečiams leista testamentai daryti valsčiuje, bet tik iki

šimto rublių. Norėdams užrašyti po savęs ar tai giminės turtą arba įgytą — vis tiek —, kiekvienas sodietis gali, nuvėjęs į valsčių pas staršiną arba vaitą prašyti įrašyti jo paskutinę valią į valsčiaus knygas ir išduoti jam apie tai raštą. Tokio testamento nebereikia, mirus paliktojui, paduoti sudan patvirtinti.

Dabar pasakysiu keletą žodžių apie suvalkiečių testamentus.

Apie tai, kaip daromi testamentai Suvalkų gubernijoje, yra jau aprašyta knyguose Giedrio, vardu „Rėdos Įstatymai,“ atspausdytoje 1886 metuose Mikšo spaustuvelyje.

Suvalkiečių įstatymai nedaro skirtumo tarp giminės turto ir įgyto turto. Čia visoki turtai yra lygūs. Todėl suvalkietis gali skirti po savęs visoki savo turtą; bet už tai jis negali skirti visą savo turtą. Užrašydamas jeib kam savo turtą testamente, jis norom-nenorom, turi palikti dalį savo turto arčiausiems giminiečiams, kaip antai: tėvui turi palikti ketvirtą dalį turto; teip pat ketvirtą dalį gauna motina; tėvas su motina gauna jau pusę turto savo mirusio vaiko. Nėstant tėvų, tas pačias dalis gauna senelis su senele. Jei kas mirdams palieka vieną vaiką, tai turi jam atiduoti pusę turto; paliekant dvejetą vaikų, reikia šiteip padaryti: visą turtą reikia padalinti į tris dalis ir kiekvienam vaikui duoti po vieną tokia dalį; teip pat, paliekant trejetą arba ir daugiau vaikų, reikia padalinti visą turtą į keturias dalis ir tris tokias dalis išskirstyti vaikams, kiek jų yra. Tokiu būdu tik atskyrus tėvams, arba seneliams, arba vaikams prigulincius jiems dalis, tegalima likusįjį turtą užrašyti jeib kam. Tik nėsant minėtų giminiečių suvalkietis jau gal visą savo turtą paskirti, kam panorėtų.

Primisiu čia, kad Suvalkų gubernijoje sunūs ir dukters gauna lygias dalis. —

Mirus vyrui, pati, arba mirus pačiai, vyras gauna ketvirtą dalį turto numirusiojo sužieduotinio arba ant visados arba tik iki savo mirties; ant visados gauna tą dalį tuomet, kada nėra vaikų; jeigu vaikas yra, tai tik iki mirties, o jam numirus ir šita turto dalis tenka vaikams.

Suvalkų gubernijoje testamentus daryti gali ne vien pilnamečiai, bet ir mažmečiai, tai yra pabaigę šešioliką metų amžiaus; bet jie tegali skirti po savęs tik pusę to turto, kurį gal skirt pilnamečiai.

Naminis testamentas visas reikia paliktojui parašyti savo ranka; kitoniškai jis neturi vertės.

Tiek apie suvalkiečių testamentus; viskas kita reikia daryti taip pat, kaip ir pas šiapusnemuniečius, tai yra pas gyventojus Vilniaus, Kauno ir Gardino gubernijų.

Greitakojis.

Pasaka.

Apie lobininką ir neturtėlį.

(Užrašyta Palangoje.)

Buvo du kaimynai: vienas didžiai turtingas, antras pavargęs. Pavargėlis prašė turtingojo paskolinti pinigų. Turtingasis paskolino. Bet, atėjus laikui, pavargėlis neturėjo, iškur atiduoti. Tada turtingasis brolis, reikalaudamas savo skolos, tarė jam: „nors savo dūšią parduok, bet man pinigus turi sugrąžinti.“

Nebežinodamas, ką veikti, pavargėlis nuėjo miškan, norėdamas susitikti velnią. Velnias tarė: „žmogau, ko reikalauji?“ Neturtėlis pasisakė, skolinęsis nuo kaimyno pinigus ir neturįs dabar, iškur atiduoti. Velnias vėl sako: „nu, gerai, aš tau duosiu pinigų, jei tu išsėdėsi po medžiu tris naktis nemiegojęs.“ Žmogus tiko.

Atėjo vakaras. Velnias nusivedė žmogų miškan ir pasodino po egle. Pats velnias paėjo šalin. Žmogus išbuvo per visą naktį nemiegojęs, bet prieš aušrą netyčioms apsnūdo: jį kiekvienas žmogus prieš aušrą didžiausiai miego nori. Tuo tarpu parbėgo ir velnias; padūzgino žmogaus galvą į medį ir tarė: „žmogau, miegi?“ Žmogus atsakė: „ne, nemiegu.“ Velnias tarė: „o ką veiki?“ Žmogus vėl atsakė: „manau.“ — O ką manai? — „Aš manau, kad daugiausiai yra žemės kalvotos, nekaip lygios.“ Velnias pabėgo nuo žmogaus, per dieną išmatavo visą žemę, o vakare pargrįžęs tarė: „teip, žmogau, tavo tiesa!“

Antrą naktį velnias vėl pasodino žmogų po egle ir pats nuėjo šalin. Žmogus prieš aušrą vėl apsnūdo. Parbėgo ir velnias, apent tarė: „žmogau, miegi?“ Žmogus atsakė: „ne, nemiegu.“ — O ką veiki? — „Manau.“ — O ką manai? — „Aš manau, kad daugiausiai yra medžių kumpų, nekaip tiesių.“ Velnias per visą dieną matavo ir išmatavo visus medžius. Vakare, parbėgęs, tarė: „teip, žmogau, tavo tiesa!“

Pasodino jį trečią naktį. Žmogus vėl prieš aušrą apsnūdo. Velnias parbėgo, padūzgino galvą į medį ir tarė: „žmogau, miegi?“ Žmogus atsakė: „ne, nemiegu.“ — O ką dirbi? — „Manau.“ — O ką manai? — „Aš manau, kad daugiausiai upių yra vingiuotai bėgančių, nekaip tiesiai.“

Velnias išmatavo visas upes ir parbėgęs tarė: „teip, žmogau, tavo tiesa! Nu, dabar pajieškok maišą“

Žmogus atsinešė maišą o velnias nusiavedė jį girion, atkasė skrynią pinigų, pripylė pilną maišą ir tarė: „jūg jau nebe-paneši viens!“ Paėmęs tą maišą, padėjo žmogui parnešti į namus ir pats nuėjo, kur sau žinąs.

Antrą rytą žmogus nunešė kaimynui pinigus. Kaimynas klausia: „kur teip greitai gavai tiek pinigų?“ Ir papasakojo pavargėlis, kame gavęs pinigus.

Dabar ir lobingas kaimynas panorėjo gauti nuo velnio pinigų. Nuėjo girion ir sutiko velnią. Velnias tarė: „ko reikalauji, žmogau?“ Lobininkas pasisakė, norįs gauti pinigų, kaip jo kaimynas kad gavęs. Velnias pasodino ir jį po medžiu. Tasai išbuvo per naktį nemiegojęs. Prieš aušrą ir apsnūdo. Tada velnias, padūzginęs galvą į medį, tarė: „žmogau, miegi?“ Tas nebeišmanydamas, ką beatsakyti, tarė: „teisybė, poneli, truputį prisnūdęs buvau.“ Velnias paėmė lobininką už kojos ir suplakė į medį už tai, juog nemokėjo teip gudriai atsakyti, kaip kad tas pavargėlis atsakė.

Iš Lietuvos.

Zarasų pav. Ši pavasari buvo žmonėms liepta visi vieškeliai iš abiejų pusių medžiais apsodinti. Policija važinėjo po sodžius ir ragino žmones prie šito darbo. Vis tai buvo daryta laukiant gubernatoriaus Klingenberg, pagarsėjusio viso pasaulėje savo nežmonišku pasielgimu su Kražiečiais.

Ir mes vargdieniai turėjome pamesti lauk darbus, nesykį pertraukti sėjimą vasarojaus, idant tam valdovni netik išbarstytumėm žvyru ir smiltim takus, bet juos da apipuoštumėm medeliais.

Teko nesykį girdėti, kad kitose karalystėse visur vieškeliai esą teip apipuošti, bet darbą šitą pati valdžia pavedanti mokantiems daržininkams, kuriems atsilygina pinigais, surinktais tam tikslui nuo šalies gyventojų. Jūg ir mes Lietuviai atliekam mokesčius aprūpinimui kelių ir tiltų, bet nematome, kur tie pinigai dingsta; žinome tik, kad užsimanius gubernatoriui kokiam norint laike pasivažinėti, nors tai būtų didžiausia darbymetė, turime visus darbus palikti ir jam kelią taisyti, o šimet dar medžiais apsodinti.

Neišmanančių žmonių rankomis sodintieji medeliai beveik visur išdžiūvo, teip juog keliaujas gubernatorius gavo matyti

kelia tik sausomis rykštėmis apkaistyta. Teisybė, nieko geresnio jis nuo mūsų neužsitarnavo. Gaila tik sugaišinto laiko ir darbo! Gubernatorius aplankė ne tik vieną mūsų pavieta, bet dar Vilkmergės ir Panevėžio. Vazinėjo kaip koks karalius, lydimas visur daugumo savo tarnų. Keleri ratai lėkė visuomet prieš jo vežimą ir paskui vežimą. Du valdininku iš abiejų šalių vežimo jojo raiti: vienas, po dešinės pusės, turėjo tik degtukus užbraukti, užsimanius gubernatoriui cigarą užsirūkyti. Sodžių žmonės visur turėjo arklius dykai tai kelionei duoti, ir valsčiuose pietus už menką užmokestį parengti.

Gavome girdėti, kad kelis kartus gubernatorius buvo užsimanęs šitoje savo kelionėje turtingesnius bajorus aplankyti. Daugumas, žinoma, vaišino savo viršininką, laikydami gal da sau per garbę toki jo apsilankymą, bet atsirado ir tokių, kurie nenorėjo vaišinti žmogaus, nespėjusio da beveik nusiūlostyti kraują nekaltai nužudytų mūsų tautiečių.

Vienas bajoras Panevėžio pav. atsakė asesoriui, užklaususiam jį, ar nenorėtų jis pas save užkviesti važiuojantį pro šalį gubernatorių. — Jei gubernatorius užvažiuos pas mane, kaip pakeleivis, turėsiu jį priimti, bet kaip svečią nekviėsiu, — buvo bajoro atsakymas.

Suprato gubernatorių, ką tie žodžiai reiškia, ir pravažiavo pro šito bajoro dvarą. Mūsų vėl pavieta vienam dvarininkui gubernatorių tiesiog atsiuntė žinią, kad atvažiuos pas jį ant pietų. Dvarininkas parengė pietus, bet kaip pamatė gubernatorių kieman įvažiuojant, pats išėdo vežimą ir išvažiuodamas tarė savo vaduotojams: „pietus galiu jam duoti, bet nenoriu priimti jo į savo namus, kaip svečio.“

Užmiršau da pasakyti, kad prieš atvažiavimą gubernatorių policija važinėjo po sodžius, prikalbinėdama žmones taisyti jam vartus, barstyti kelią žolynais. Gundydama prie to darbo žmones, policija sakė, kad jei pasitiks teip gražiai gubernatorių, tai jis gal leisės žmonėms ir vyskupą su iškilme sutikti. Bet žmonės numanė, kad tai tik viliojimai, ir nesidavė apgauti: jau ir mės gavome daugiaus proto.

Kūma.

N. Vapniškis

Krakiai (Kauno pav.). Musų klebonas, kaip kunigs, yra nė šio nė to, bet kaipo lietuvys yra koprasciausias. Girdėjome toki jo darbą: prieš užgavėnės šį 1894 m. vedė pačią vieną aukšto mokslo vyras. Budamas tikru lietuviu, tas vyras, nuėjęs pas

kleboną, maldavo užsakyti jį ant bažnyčios lietuviškai, tvirtindamas, kad jo paties ir ir busiančios pačios giminės nieko lenkiškai nesupranta. Bet tas nieko nemačyjo: klebonas liepė užsakyti lenkiškai. Iš to pasijuto užgautais daugel Krakių parapijos lietuvių. Dabar pakilo klausymas, kodėl Krakių klebonas, *grynai lietuviškos parapijos*, teip atvirai mindžioja po kojų jausmus savo parapijonių; turbuti todėl, kad iš lietuviškos parapijos susikrovė nemažus turtus.

Reikia čia pridurti, kad pirm 10 metų Krakiuose buvo tiktai lietuviški užsakai, o lenkiškus įvedė kng. Rimavyčia tokiu būdu: kas nori puikių užsakų t. y. lenkiškų, tas turi užmokėti pusę rubliaus, o kas nori muzikiškų t. y. lietuviškų, tas temoka tris grivinas (30 kap.). O kad pusrublis yra geriau paimti, negu 30 kap., užtatai ir kas buvo daroma *del puikumo*, pavirto dabar į *gyvą reikalą*.

Slapuks.

Kražių byla jau pasibaigė. Tarp kitko keturis vyrus nusudijo ant 10 metų į katorgą; kelis ant išgabenimo į Siberiją; kitus į kalinį ant yvairaus laiko. Bet sudas nusprendė prašyti caro, kad suminkštytų tą nusprendimą. Galima iš to numanyti, kad maskoliai nor musų akis apvilkti: caras, be abejo išpildys tą sudo „prašymą“, nėra norės, kad Lietuviai jį per labai maloningą laikytų. Dėlto reikia suprasti maskolių gudrybę.

Barzdai (Naum. pav., *Suv. gub.*). Kas gali užslėpti žmogaus piktybes, kurių jis pats neslepia ir visu akiveizdoje dirba savo piktus darbus? Ir kas gali išteisinti sukečius, plėšikus, vagis ir neteisingsus liudininkus? Tokius žmones gali užstoti tiktai tokie, kurie patys teip elgiasi. . . .

Barzdai — didžiausias ir visą apygardę kaimas, bet suvisu mažai tėra cionais gerų žmonių. Kažin kas per sėkla Barzdų žmonių, kad nepersimaino ir neisnyksta sukčiai vagys ir plėšikai! Vieni gala gauna, kiti į jų vietą stoja ir teip-pat varo tokius darbus, kaip ir jų pranokėjai. Galite paklausti seniausio žmogaus, jis pasakys: „vos tik atmenu, jie vis neatsimaino ir teip laikų laikus teip darė, kaip dabar.“ Pasakys, kad ir jo tėvas šnekėdavo, kad Barzduose dirbamos didžiausios šelmystos, kurias galima sulyginti tiktai su žydu suktybėmis. Pasakys, kad ten baisiausi užpuolinėjimai pakeleivingų, didžiausios peštynės, galvažudystės, paleistuvystės ir apgavimai.

Bet da iksiolei nebuvo tokių baisių darbų: jau dabar išmoko nuog žydu, kaip pasidaryti neteisings ablikus, su kuriais galėtų dykai išplėsti iš kito pinigus. Da nebuvo girdėti tokių atsitikimų. Dabar atsirado tranai, kurie ištraukė daug pinigų iš vieno ukininko A. iš B. su neteisingu abliku, kurį pasidirbo Bluviškių karčiamoje 1891 metuose. Vieną kartą tenai gėrė keli Barzdų sukčiai ir tarp jų buvo įsimaišęs tasai ukininkas A, jau girtas. Buvo jau sutemus, ir delto B. (didis sukečius, kitaip vadinamas Šil. arba Pal.) pradėjo jį drąsiai niurkyti keliais, mislydams padaryti šelmystą. Tuo tarpu atėjo kiti du,

jau geresni Barzdų žmonės, ir nustumė Pal—ką. Paskui šaukėsi ant susigerinimo Antaną, sakdami: „tu mus gali paduoti ir suda, kad liudininkai yra“ Tada liepė jį pasirašyti, kad neskus jį ir suda. Antanas ir pasirašė, o Juozas Oliakas buvo sustatęs ablika ant 100 rublių, vienok jis, kaipo rėjentas (po prievardžiu Iškia), negalėjo ant savęs užrašyti. nežinodams ar gerai pasisėks su tuo abliku ir, kad negriebtų jo Ant — užrašė ant Balniuko neturiniočio turto Baln. tuosyk nebuvo, bet jam dovanėjo Iškia abliką; ir jeigu laimės tiek pinigų — susitarė pasidalinti

Metams praslinkus, Baln padavė j suda. Antans gynėsi, sakė, kad jis nesiskolijo pinigų nuo Baln, nė nesirašė ant to. Ką nedarė Antans, turėjo pasiekti ir Suvalkus kelisssyk, vienok nieko nepamačijo, nes išrado, kad tikrai jo buvo pasirašyta, ir pagal tai prisudijo atiduoti visą tą sumą ir da 2 rubl kasti Pamatės, kad kitaip nebūs, Antans šoko gądyti Baln. Tasai nenorėjo gadytis, bet ant galo susigadyjo ant 50 rubl., nuvažiavo j suda, bet sudžios nerado namėje ir negalėjo užtvirtinti ir pabaigti santaiką. Tada Ant. atidavė jam 50 rublių ir turėjo jis pasirašyti, kad daugiau nereikalauja nuo Antano: kad jam atid vė visą sumą ir jeigu Baln. išimtų listą, tai Ant. gal įjieskoti tiek pinigų, kiek Baln. prisudijo, ir liepė sekretoriui atvažuoti katra dieną pas sudžią užtvirtinti tą jį susitaikymą, ir bus gana. Vienok Ant. nesiskubino pabaigti, tik džiaugėsi, kad jis nieko jam nepadarysias: „jau aš, girdi, jį turiu saujoje!“

Visiems žmonėms buvo dideli dyvai, kad Baln. skolyja pinigus kitiems, o jo tėvas tur prisiskolijęs nuo kitų, kad net jo namai neužtenka, kodėl jis tėvui nepaskolino? O kad klausė Balniuko: „kur tu tiek pinigų gavai?“ — sako, kad nuo tėvo pavogęs 100 karčių avižų ir Kr—čiui nešęs, ir taip susidars 100 rubl. Kas gal mislyti, kad čia teisybė? Jisai vogė avizas ne tam, idant pinigų susirinkty, bet kad turėtų už ką atsigerti degtinės.

Kr—tis, žinoma, geras priėmėjas tokių vagilių, kurie nuo tėvų vagia; jį ai labai gerai moka iš jų išvilioti, jis prilaiko dėl jų degtinės, kad tik geriau galėtų ištraukti kelias kapeikas. Kr—tis garsus netikėtai tomis suktymėms, bet da garsenis, kad drysta neteisingai prisiekti; delto jį praminė „pavieto liudininku“, nėsa jisai, ar pažistamiems ar nepažistamiems, ar žinodams ar nežinodams, gatavas prisiekti, jei tik jam užmokės... Tokių gerų liudininkų yra Barzduose gana daug, bet Kr—tis garsiausias už visus.

Tokią viltį turėjo tas žmogus, kad jau nieko nepadarys nieks, ir nieko nesirupinė; norints pati liepdavo eiti pabaigti, bet jis neklausė jos ir atsakydavo: „ką jis man padarys?“ aš jį turiu saujoje.“ Bet gudrus sukėis ištruko iš jo saujos ir vel įkando dar skandesniai, nes teko jam su žydais pabaigti, kad su juo nenorėjo.

Šimet pavasaryje Baln. išsiėmė listą, ir padavė jį Pilviškių žydams, Rapkui, kurisai neseniai gyveno Barzduose, ir jo svainiui. Jis nuog tų žydu ne ką pelnė, tik 5 rublius, o ant 35 r. išdavė oblikus išgirdęs Antans, kad jau j žydu nagus pateko, kad žydai tur jį saujoje pirmiau, nekaip jis Bal—ką, nusigando ir bėgo pas Bal—ką, o anie vel su prigavimu prašė 16 r., tai atimsią nuog žydu „listą“. Antanas įtikėjo ir tuojuos davė, kiek prašė. Bet žydai nė nesėka apie tai, džiaugiasis prigriebe, ir turėjo žmogelis atiduoti žydams 67 rub. Butų reikėjo atiduoti 102 r., bet oblikus Baln. atidavė Antanui, ką žydai jam buvo išdavę ant 35 rub. Taigi Ant. turėjo išmokėti 133 rub., o kur žygiai, kaštai kiek pragirdė Bal—ams besigadyjant, tai gal kita

tiek kaštavo, negu reikėjo išmokėti, vienok nieko Antanui nepadarė; kaip gyveno taip ir tebegyvena, da beveik geriaus, nes paliovė deginti gėres; o tie Barzdų sukčiai jau bagiaisi visai; jiems nieko neužstojo tie pinigai, dyka gauti; jau girdėt, kad Iškios namai ir Bal—aus pusė kolonijos po areštų; matyti, nežilgo taps tikrais vagimis. Jau ir dabar Bal—kai pradeda vaginėti mažus gyvulius; pernai prapuolė kelių aplinkinių žąsys, antys, o vieno ukininko prapuolė kurkos. Paskui patyrė, kad Bal—ai jo kurkas įlaidino j puodą, ir pradėjo Bal—iaus tarnaitė liudyti, bet Bal—ius ją skaudžiai už tai pabudė ir išvijo, grumzdams ją užmūsti, jei liudys. Pernai rudenyje susitarė Bal—ks, Str—ks ir du kri. učiai — Berukštis ir Bernotuks — apvogti vieną daržininką Mateliuką (to paties kaimo). Vieną vakarą Mateliuks su pačia buvo pakviesti pas susėdą ant „Ražančiaus“, o šitie jau tik laukia, kada juodu išeis. Išėjo, o savo nemelį paliko be jokio sargo. užtai tiems drasu buvo suktis po jį padėjimą. Sako, jie ten radė 100 rub. pinigų ir kitokių daiktų. Paskui nabagus sugavo Pilviškiuose bėmainant tą šimtinukę, ir jau butų gavę eit į Kalvariją tupt, tik kažin kaip išteisino Kr—tis ir Str—sys, ir tapo paleisti per bylą. Po to jie ketino da Mat. skųsti už apklepojimą; mat, ir vagys nesikencia, kad jiems šlovė plėšia, kad kaltina už vagystę.

Šimet pavasaryje Pal—niuks ir Bal—ks, turbūt ir Str—ks važiavo per Raugalų kaimą ir pavogė geležinę žagrę vieno ukininko. Paskui tą žagrę nupirkė Vincas Rudaitis iš Stugučių; ir neilgai jis ją tevaldė. Vaziavo Raugalų kalvis, kuris neseniai gyveno Stugučiuose; pamatęs Rud. su pažinstama žagre ariant (žinoma, kožnas meisteris savo darbą pažinstą) ir klausia: „O kur tu gavai tą žagrę?“ — „Pirkau.“ — „Iš ko pirkai?“ — „Iš Str—uko.“ — „O kur jis gavo?“ — „Aš nežinau, jis sakė, kad jį esanti.“ Potam, kad pranešė tam ukininkui, kad atrado jo žagrę, ir atėmė iš R; o jo pinigai, ką buvo užmokėjęs už tą žagrę, — prapuolė.

Pal—nius (Bizas) labai gudras ant svetimoms naudoms; jis labai gerai moka iš nusigėrusių karčiamoje pyptikus išvilioti. Pamatęs gerai įstraukusi paprašo biskį paraukyti (porą dūmų ištraukti) ir jeigu tasai nusiisuka toliaus, tai jau ir Pal—aus pyptikis. Žmogus užsimiršta, arba kad ir atsimenta, kam buvo padavęs pyptkį, tai jis užsigeria: „nerukiau su tavo pyptkiu, nė tavęs nemačiau iki dabar.“ O jis su tuo pyptkiu neruko, bet išmaino ant kito. Taip jisai jau daug sykių padarė, nes jis pats gyrėsi: „man prastas jomarkus arba atpuskas, kad kokius du arba nors vieną pyptkį nepelnau

Dar jis ir kitaip moka apgauti žmogų; moka iš kito atsigerti snapselio ir liežti pinigėlius iš kiseniaus, kad tik jam papuola gerai.

Pal—nius, mat ir kaip geras, buvo pagelbėjęs vieną ukininką iš Zasinio Uli—ską. Jis jam paskolino, sakė, 30 rub. ant abliko. Atėjus terminui Pal. paprašė iš U. Tas da neturėjo visų pinigų ir prašė palaukti. Po tulo laiko U. atnešė pinigus, bet P. sakėsi pamatęs abliką. Tada U sako: „Tai tu man išduok tokį rastelį, kad jau daugiau neįjieskosi iš manęs pinigų. Taip ir padarė. Nuėjo pas „profesorį“, išrašė tą rastelį, ir su pakajam. Vienok čia dar nepasibaigė viskas, da reik j suda. . . ir pasijuto U., juog paduotas j suda Austino su Pal. abliku Mat, jis jam buvo pardavęs už 10 rub., tai jis sakė, kad pametė. Bet Aust. su tuo abliku nieko nelaimėjo nes U. turėjo rastelį nuo Pal, kad jau jis yra kontentas, kad daugiau neįjieskosi tos skolos, kad ir ablikas atsirastų. Tuojuo U. subruzdėjo ir nesidavė savę kirpti. P. tapo apsudytas į Kalvariją tupti ant 3 mėnesių, bet jis

turėjo tiesą apeliavoti ir po to pasilikti teisus. Pal išsiteisino tuo, kad jam reikėjo taisyk pinigų, o U neatidavė skolą, tai užtai pardavė abliką, mislydamas atsiimti nuo Aust, tą abliką, kada jam skola atiduos Ul. Nors čia nė kiek nėra teisybės, vienok Pal mokėjo dailiai (nusekliai) išsimeluoti ir išsivalnijo nuo Kalvarijos kalinio. Mislyjate, kažin kas tas kalinys! tai da geriau išmoksta vogti toki vagiliai; jiems tas nėra pabaudimu, bet pasimokinimu geriau varyti tas vagystas. Juk nebereikalo Kalvarija vadina „vagių gimnazija.“ Del to Barzdų vagiliai nesibijo tokios gimnazijos, tik tai delto bijosi, kad valdžia paskui laiko per neteisingsus žmones ir prisiegos tokių žmonių suvisu nepriima.

Dar turiu pasakyti, kaip jie gudraudavo kitą syk, kada dar buvo karčiama jų kaime ir da seniaus, kelias dešimtis metų pirmiaus. Kad parašysiu, kaip jie tada darydavo, tai gal juoksitės, vienok greičiau pasistebėsit. Tie šelmiai susirinkdavo kas vakarą į karčiamą atvilgyti išdžinvusias per dieną gerkles, vienok, neturėdami už ką gerti, jieškodavo priekabės ant keliančių žmonių, kurie sustodavo pasiganyti; tuojaus tie gudruoliai išmislydavo kokią nors priežastį. Jeigu žmogus atvažiuoja su prastais arkliais, tai sako: „Tu rupeže, arklius dvasini, o avižas parduoi, tik pinigų krauji, tai duok šen mums blauzding stuopą!“ Jeigu žmogus pasipriešina, tai ir lesa su kriukiais — ir tur duoti degtinės. Kitas, jeigu su gražiais arkliais važiuoja, tai kitaip išmislyja: „Kad tu su tokiais puikiais arkliais važiuoji, tai duok ir mums ant pragėrimo, kad teip turtingas!“ Jeigu su šyvais arkliais važiuoja, tai sako: „Kodėl tu nušalnotais arkliais važiuoji?“ . . . Kitus kitaip užkalbindavo. Pasitaikydavo, kad žmogui įdėdavo į kišenių pytkį (jam nematant); paskui prašo atiduoti pytkį; tas žmogus, katrai žinodams, kad neėmė iš jo pytkio, užsigina; potam apstoja visi jį, iskrato ir, radę pas jį pytkį, sukruvina pirmiau, o paskui prageria. Tokiu būdu jie daug kraujo žmonių išgėrė.

Kitados ėmę Barzdų šelmiai išsimislyjo muitą imti už tiltą jų kaime. Muitininkai buvo ar keturi, ir pastodavo o kelią žmonėms, labiau jomarkų vakarais, kada daugiau žmonių keliaudavo. Daug žmonių jie apmušė, katrie nenorėjo muto duoti, bet ir jiems vieną kartą nepasisėkė: juos teip sumušė, teip sumušė, kad daugiau jau nenorėjo muto imti. Turbut tą patį jomarko vakarą buvo susitarę ar 7 vyrai, kurie labai nugąsdino visus Barzdus: žydai visi iš baimės kavojo, kur neklut, o katras gavo aržuolinį kriukį per nugarą, tai vos tik ištare „gival!“ Visi Barzdų m. rkieji peštukai tapo išvaikyti iš karčiamos, o potam sutikę koki žmogų klausė: „Is kur tu?“ Jeigu pasakys, kad is Barzdų, tai ir duoda, ar butų gers ar ne, tai vistiek.

Teip tapo apmušti ir apvaldyti tie Barzdų smarkuoliai įnirusių galingų peštukų, kad jau paskui jų smarkumas pasibaigė; viens is tos muštinės ir numirė, kiti kitur išsiklaidė.

Matote, kokie čioniai žmonės: bjauresni už žydus, nes žydai sukte suka žmones visai, bet nors nemuša, nesukruvina teip kaip Barzdai.

Norėdams surašyti visus Barzdų sukčius ir jų sukenybes, prirašyčiau cielas knygas, vienok tik apreiškiu tuos, kurie jau isgrasino tuliems nukriaustiems. Visoki plėšikai, apgavikai, sukčiai, kurie nugrimzdę savo nedorybėse ir nenori atsikelti, o dar is to džiaugsma turi ir kitiems giriasi, kad pasiseka kas apgauti, apvogti, toki gudruoliai vadinasi paklydėliais ir gal tik tada susipras, kada laiko jau nebras. J. Zingeida.

Maskolių caras blogai serga.

Maskolių caras apsirgo inkstų uždegimu. Susišaukė geriausius daktarus, bet, girdė, juog negali pagelbėti. Daktarai jį išsiuntė į Krimą, ant Juodųjų marių kranto, o iš čion caras butų turėjęs keliauti į Grekų žemę. Bet ligonis teip pradėjo menkti, kad, rodos, iš Krimo jau stačiai keliaus į aną svieta, Grekijos suvisu nesiekęs. Kas valandą laukia smerties.

Nuo redakcijos.

Duodame žinią, kad po Naujų metų „Ukininkas“ išeis du kartu per mėnesį; be to prie kiekvieno antro numerio bus pridedamas priedas, kaip ir dabar; o prekė pasiliks vis ta pati, kaip ikišiol kad buvo.

Pinigus ir laiškus į Ukininko (ir Varpo) redakciją siunčiant, reikia šitokis adresas padėti:

Hrn. Dr. Bruazis, Tilsit (Ostpreussen).

Nr. 10 „Ukininko“ priedas:
Vakaras Tilviko pirktelėje.

Rubliaus kursas 2 Markei 19 fenigų.

Turgaus prekės.

	Tilžėje.	Klaipėdoj'			
		m.	p.	m.	p.
Kviečiai	5 10	5 50	5 00	5 50	
Rugiai	4 —	4 25	4 00	4 50	
Miežiai	3 50	3 80	3 80	4 30	
Avižos	2 40	2 70	2 50	3 00	
Žirniai baltieji	6 50	7 —	6 00	6 50	
Žirniai rainieji	6 80	7 40	7 50	8 00	
Roputės (bulvės)	1 20	1 4	1 40	1 60	
Kiaušiniai	2 50	3 00	2 —	2 40	
Sviestas	70 —	90 —	80 —	1 10	
Kiauliena	45 —	55 —	50 —	55 —	
Jautiena geroji	35 —	40 —	70 —	80 —	
Veršiena	55 —	60 —	25 —	50 —	
Avinėiena	35 —	40 —	40 —	55 —	
Šiens	1 80	2 20	1 20	1 80	
Šiaudai	1 40	1 60	1 60	2 —	
Kulai ruginiai	26 —	29 —	—	—	
Sėmenys	10 —	11 —	—	—	
Tymotai	18 —	21 —	—	—	
Kriūstienė	34 —	—	—	—	
Avižų kruopos	44 —	—	—	—	
Lina	—	—	28 —	—	
Malkos prastesnės	—	—	46 —	48 —	
Malkos gerosios	—	—	48 —	50 —	

Turinys: Testamentai, Greitakojis. — Pasaka.
— Iš Lietuvos: Zarasų pav. — Krakiai. — Kražiai.
— Barzdai. J. Zingeida. — Nuo redakcijos. —
Adresas. — Rubliaus kursas. — Turgaus prekės.

Atsakąs redaktorius Kristupas Voska, Tilžėje. — Spausdinta pas Otto v. Mauderode, Tilžėje.